

גבריאלה אלישע

* *

*

לדלה

בקרוב ידלֵקו אורות העיר העתיקה
 והגיגים מגמגמים אולי יצאו לאור
 גם השבת תבוא ואתה איזו רגיעה
 אז נגיע לרגע של שקט, האטת הקצב.
 לא אֶדבר על קצב המעשים, לפחות על מחשבה שקטה
 שהיא כמעט הכרחית כדי להמשיך אל הלילה, אל המחר, העתיד.

צמרת הברושים זקופה תמיד, אף רק
 לפני שעה קלה נתתי דעתי על זקפתם
 ורנקה לנכח עץ ערם, שאיננו ברוש —
 ענפיו הצטירו כרשת סימטרית בדרךה שלה,
 בלב היקום. לב היקום היה סמוך,
 בדרךכי הביתה, לביתי החדש, צפון תלפיות.

ובכן, קונטורים של אילן, דף-צויר, פהם צבעוני.
 ולרים מצירים, וגם הגדולים זקוקים לזה.
 זה מרגיע. הנך פורש לפנה,
 כבוא השעה המיוחדת,
 ושם מדבר, מתכנן, כותב,
 מחסל חשבונות עם העולם, ופותח חשבונות חדשים.

כשאני מדברת על חשבונות מרים עם העולם.

אני מדברת על איזה זכרון, שרידים, עֶבֶר.

כיום אין לי סבה להתלונן אף-על-פי ש
 טרם נדלֵקו אורות העיר העתיקה. כנראה
 לא הערכתני נכונה את רדת הלילה.
 משום מה תפסה אותי צפיה לנוף המואר הזה
 ועל בן תוכלו למצא אותי במרפסת בשעה שקטה זו.
 אבל עד שיהיה חשך — ידלֵקו כוכבים, נרם וגם חדרי הלב —
 לא תהא צפיתי אלמת ואני אכתב את השיר בכתיבה רהוטה.